

Leni Saris

En zo begon het

De
DAELHEYM
Saga

Leni Saris

En zo begon het

Oorspronkelijke druk 1958
Eerste druk in deze uitgave 1997

NUGI 342
ISBN 90.205.2432.1

Copyright © 1997 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen
Omslagillustratie: Herson

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

De smalle straat was boordevol geluid, want op de hoek, dicht bij het pleintje, stond een draaiorgel en strooide, begeleid door tromgeroffel, een gamma aan vrolijke tonen kwistig in het rond. Rondom het pierement verzamelden zich de kinderen, die genoten van het lawaai en van de kleurige poppen aan de voorzijde, maar er waren er ook, die alleen maar belangstelling hadden voor dat wonderlijke, geheimzinnige boek-met-gaatjes.

Het oude huis op de hoek van het pleintje stond daar toch niet zo verlaten te dromen als het bij de eerste oogopslag leek. Op het balkon stond een jongeman, hij floot het wijsje mee. Het was prettig om even de studieboeken weg te duwen en te genieten van de afleiding die zo'n onverwachte golf muziek van de straat bracht.

Het kleine grut uit de straten achter het plein dacht er blijkbaar ook zo over. Weliswaar hadden de kinderen er geen studieboeken voor in de steek hoeven te laten, maar ze trokken achter het orgel aan, zoals volgens de legende de kinderschaar eens achter de rattenvanger van Hamelen was aangehuppeld.

Geïnteresseerd keek de student naar de kinderen. Twee jongetjes imiteerden, met heilige ijver beziel, de orgeldraaiër en vooral het gebaar waarmee hij, zonder zijn zware werk te onderbreken, de hand aan het draaiende wiel verwisselde, was zo wonderlijk dat ze daarom alleen al het verlangen koesterden om later ook achter een draaiorgel te mogen lopen. Toen werd de belangstelling van Alexander Paluda opeens getrokken door het kleine meisje dat bij de groep kinderen stond en toch niet dicht genoeg om erbij te horen. Hij had wel eens meer kinderen zien dansen bij het orgel, maar dit was anders. Het meisje behoorde niet tot het type dat achter draaiorgels aanloopt en bovendien danste ze niet echt. Ze stond stil en wipte ritmisch mee, omdat ze blijkbaar niet kon stilstaan als ze muziek hoorde. Geboeid bleef hij kijken. Het had iets onwerkelijks. Ze leek op een frêle figuurtje dat op een speeldoosje steeds hetzelfde dansje doet. Ze kon hoogstens een jaar of elf zijn. Lex stoomde naar binnen, greep zijn camera en sprong met twee treden tegelijk de trappen af. Fotograferen was de grootste hobby in zijn leven. Hij had gefotografeerd vanaf het ogenblik dat hij als achtjarig jochie een goedkope camera had gekregen. Een paar keer had hij bij fotowedstrijden eerste prijzen behaald met zijn inzending en in de loop der jaren hadden zijn opnamen door talent, oefening

en strenge zelfkritiek een graad van perfectie bereikt waardoor iedere foto een juweel werd. Hij had beslist geen hekel aan zijn ingenieursstudie en was bereid die, vooral terwille van zijn ouders, af te maken. Hij leerde vlot, zonder veel inspanning en zo bleef er altijd nog ruimschoots tijd voor zijn grote liefde: de fotografie. Alex zonder zijn toestel was ondenkbaar, het vergezelde hem overal en zo kon het gebeuren dat hij op die gedenkwaardige lentemiddag, zittend op de stoep van zijn ouderlijk huis, een foto maakte van het kleine meisje bij het orgel. Hij slenterde dichterbij en vlug knipte hij nogmaals, maar nu had ze het gezien. Ze stond stil en keek wantrouwend toen hij dichterbij kwam, maar ze bleef toch staan.

„Waarom hebt u die foto gemaakt?” Alex had nog nooit zeegroene ogen gezien, maar de grote kinderoogen hadden die kleur. Ze stonden in het mooiste gezichtje dat hij ooit tegengekomen was en het zwarte haar, strak weggetrokken, danste op haar rug in een zware, krullende bos, die met een groen lint was samengebonden.

„Waarom loop jij achter het orgel?” was zijn wedervraag.

Ze probeerde brutaal te kijken, maar dat lukte toch niet erg. Langzaam kwam er een schuldbevuste blik in haar ogen. Ze vouwde haar handen op haar rug en schoffelde met haar voet een paar kiezelsteentjes heen en weer.

„Zo maar...,” zei ze vaag. „Ik vond de muziek leuk. Ik moest een boodschap doen, het ging vanzelf.”

Met schrik drong het tot het kind door hoe lang ze achter het orgel had aangedrenteld en ze had nog wel een boodschap voor miss Hopkins mogen doen!

„Ik moet weg, hoor,” zei ze ongerust en ze glimlachte naar hem.

Alex fronste, onaangenaam getroffen zijn wenkbrauwen. Die glimlach vertelde onomwonden dat dit kleine ding zich al volkomen bewust was van haar schoonheid en dat ze de uitwerking van haar stralende glimlach precies kende.

„Je bent een ondeugend nest,” zei hij bits. „Het past je helemaal niet om hier te staan dansen en te... lachen!”

Het klonk dwaas en hij wist het. In de ogen van het meisje begon het te vonken.

„Het gaat je niets aan,” zei ze rad. „Ik ben wel eens méér weggelopen, hoor, en mijn naam is niet 'nest', maar 'Merel'!”

Toen draaide zij zich om en schoot als een pijl uit een boog weg.

Alexander had het nakijken. Eerst was hij boos, toen verbluft en ten slotte won zijn gevoel voor humor het. Enfin, het kind mocht dan

een over het paard getilde schoonheid zijn, het had in ieder geval een foto opgeleverd waarvan hij veel verwachtte.

Merel rende met grote soepele sprongen terug naar school. Ze was leerlinge aan het Koninklijk Conservatorium om de eenvoudige reden dat ze vanaf haar prilste jaren nooit een ander ideaal had gekend dan danseres te worden. Als zesjarige had ze haar oom en tante, bij wie ze in huis was, overgehaald om haar naar een balletklasje te laten gaan. Aangezien alles wat Merel wilde gewoonlijk ook gebeurde, kreeg ze haar zin en later had de familie zich ernstig afgevraagd wat ze moesten doen om Merels dansbezetenheid in de juiste banen te leiden.

De oprichting van de eerste school voor volledige opleiding in de danskunst kwam voor heel wat toekomstige danseresjes als de verhoring van een gebed. Op die school kregen de kinderen niet alleen balletles, maar ook het gewone onderwijs, waarbij ook godsdienstlessen niet vergeten werden.

De heerlijkste vakken voor de danseressen in de dop waren natuurlijk de lessen in ritmiek en muziek. Als ze verder gevorderd waren, kregen ze ook balletgeschiedenis. Het was nu ook weer niet zo dat iedere moeder of vader hun kinderen daar nu maar geplaatst konden krijgen, omdat zijzelf vonden dat het kind talentvol was. Merel slaagde glorieus voor het eerste toelatingsexamen en omdat het beroep van danseres buitengewoon moeilijk en heel zwaar was, volgde er een strenge medische keuring, waar Merel, ondanks haar frêle uiterlijk, met glans doorheen rolde.

Binnen tien minuten had Merel het oude gebouw bereikt, waar ze zich volkomen thuisvoelde.

„Waar kom je vandaan, Merel?“ De stem van de jonge donkerogige miss Hopkins klonk verwijtend. „Je bent drie kwartier weggeweest en je had in een kwartier terug kunnen zijn. Heb je moeten wachten?“

Even aarzelde Merel, dan haalde ze de schouders op. Ze verstond miss Hopkins heel goed, maar antwoorde in het Engels bracht moeilijkheden mee. Ze wilde er niet om jokken, maar ze wist op geen stukken na wat 'pierement' in het Engels was. Ze stotterde iets over 'street' en 'music'.

Miss Hopkins keek de plotseling heel rustig geworden kleedkamer eens door. De meisjes waren allemaal al klaar, ze hadden hun mailots en balletschoentjes aan en volgden met kennelijk plezier het stuntelige, half Engelse, half Nederlandse gesprek. Merel maakte

een maaierende beweging met haar rechterarm.

„O, I see!” knikte miss Hopkins haastig.

Merel holde weg, schoot met een razende vaart uit haar jurk en in haar maillot, slipte in haar balletschoentjes en wilde achter haar vriendinnen aan draven, maar een stevige hand op haar schouder hield haar tegen.

„Je haar, Merel!” Het klonk scherp.

„O, gunst, ik vergat het!” Merel griste de donkere vracht bijeen, knoedelde het geheel slordig in een haarnet en strikte er een felgekleurde band omheen.

Een paar minuten later stond ze tussen de anderen aan de barre. Er was zelfs geen schijn meer van giechelen of stilletjes fluisteren, alleen maar overgegeven aandacht voor de docerende stem van miss Hopkins en diep ontzag voor haar scherpe ogen, die nooit faalden en zelfs de kleinste afwijking ontdekten. Merel deed altijd erg haar best. Ze gaf zich iedere les opnieuw de opdracht om zo goed op te letten en haar oefeningen zo te doen dat ze geen enkele opmerking kreeg, maar dat lukte haar zelden. Zelfs als je dacht dat je het goed deed, dan zag miss Hopkins dat je je voet toch nog verkeerd zette en als je dan zeker wist dat het nu in orde was met die voet, dan tikte het stokje van miss Hopkins, waarmee ze de maat sloeg, waarschuwend tegen je knie. Ongeduldig en capricieus als Merel gewoonlijk was, zodra ze danste kon het haar niet schelen al moest ze tien maal dezelfde oefening herhalen.

Merel had er met haar twaalf jaren al drie van de zeven jaren, die de opleiding duurde, opzitten.

„Ik zou niet kunnen léven zonder dansen,” had ze eens ernstig gezegd tegen haar oudere zuster.

Tina had er eerst om gelachen, omdat het zo eigenwijs klonk, maar dat het, ondanks dat, de waarheid was, daaraan twijfelden ze geen van allen.

„De ster van de familie!” had Thierry gezegd en hij had er spottend een buiging bij gemaakt.

De ster van de familie had bij die gelegenheid ongracieus haar tong uitgestoken.

Na afloop van de balletles was het tijd om naar huis te gaan. Merel ging meestal alleen, ze had weinig vriendinnen en ze miste ze blijkbaar ook niet. De andere meisjes vonden dat Merel verbeelding had en helemaal uit de lucht gegrepen was dat ook niet. Toch stak zelfs op deze leeftijd de jaloezie al een beetje de kop op, omdat Merel nu

eenmaal een plaatjesmooi snuitje had.

Merel was al bijna aan het eind van de straat toen ze werd ingehaald door de zusjes Ans en Lyda Stratemans.

„Waar kwam jij zo laat vandaan?” wilde Lyda weten. „Miss Hopkins was al minstens tien keer gaan kijken waar je bleef.”

„O, zo maar gewandeld,” zei Merel vaag. „Het was mooi weer en ik had er opeens zo’n zin in. Er was een... een man... of nee, eigenlijk nog wel een beetje een jongen, maar toch al echt groot en die heeft een foto van me gemaakt.”

„Dat jok je natuurlijk,” hoonde het felle Ansje. „Jij hebt altijd wat bijzonders en je denkt dat iedereen naar je kijkt.”

„Maar dat dóen de mensen ook!”

„Pfff... nou!” zei Lyda spottend. „Weet je wat mijn moeder zegt? Dat jij een naar, ijdel wicht bent, met een gezicht als een plaatje op een bonbondos en ze zei ook dat je eens een flink pak voor je broek moest hebben.”

Merel werd ziedend, ze gooide met een hautain gebaar haar hoofd in de hals en zei uitdagend: „Naar spook, dat is allemaal kift, omdat jij er niet leuk uitziet en omdat je danst als een beer en... en omdat niemand naar jou kijkt!”

Waarop Ansje solidair met de zwaarbeledigde Lyda een aanval op Merel wilde openen, maar die was slim genoeg om in te zien dat ze het tegen de overmacht niet winnen kon. Ze zocht haar heil in de vlucht en schoot in pijlsnelle vaart de zijstraat in. Ze bleef hollen tot ze thuis was.

„Wat zie je er opgewonden uit, kind?” Haar tante, bij wie ze sinds haar prille jeugd in huis was, streek haastig het verwarde haar glad.

„Thierry is binnen.”

Merel gaf een juichkreet. Ze was dol op haar broer, de toekomstige zeeofficier, en ze kende geen groter genoegen dan met hem op straat te lopen.

„Je houdt meer van m’n uniform dan van mij,” plaagde Thierry dan. Merel verdedigde zich dan met vuur, want ze hield, behalve van haar broer, veel van de vrolijke Tina en van de veel oudere Lon, maar Kyra, de oudste zuster ging haar toch boven alles. Ze mochten dan door de vroege dood van hun ouders altijd verspreid hebben gezeten, maar Kyra vooral betekende iets onvervangbaars in Merels leven. Kyra had haar zusje overigens niet zonder slag of stoot afgestaan aan haar oom en tante, maar hoezeer Merel zich ook thuisvoelde, ze was er nooit toe te bewegen om haar maandelijkse reisje

naar Kyra uit te stellen of af te zeggen. Daar kwam ze met moeilijkheden voor de dag waarover ze thuis niet sprak. Dat was natuurlijk niet zo prettig voor de mensen die Merel zo liefdevol, ofschoon misschien niet altijd even verstandig, opvoedden.

Kyra liet dan ook nooit blijken dat Merel, zodra ze in haar jonge, drukke huishouden kwam, veranderde als een blad aan een boom. Ze drukte het jongste zusje op het hart om haar problemen ook met haar tante te bespreken. Merel had eens kort gezegd: „Ze is lief, maar oud. Ik vind het leuker om met jou te praten. Jij bent toch m'n zus?”

Bij Kyra en Michael werd Merel opeens een heel gewoon gezellig kind, dat zich niets aantrok van mooie jurkjes, maar met de drie kinderen zo door het huis en de tuin ravotte dat Kyra hen tot de orde moest roepen, omdat je in een doktershuis nu eenmaal geen ongelimiteerde hoeveelheden lawaai kon produceren.

Kwam Merel op zaterdag en zondag dan was er geen spreekuur en lieten ze het stel uitzazen, maar als Merel vakantie had en een paar weken bleef, werd het wat anders. Op een middag in de paasvakantie was Michael zijn spreekkamer uit komen stuiven en had zijn jeugdige schoonzuster, die nog nooit hard was aangepakt, toegebulderd: „Is het nou potverdorie uit? Ik kan m'n eigen woorden niet meer verstaan. Een mooie tante ben jij voor mijn kroost!”

„Pappie is boos!” juichte Roeltjes heldere stemmetje, hij vond het zeldzaam voorkomend verschijnsel machtig. „Leuke pap-pie!”

Merel, neergezegen op een traprede, had haar zwager stomverbaasd zitten aanstaren en van boven was Kyra komen rennen met een verdacht rood hoofd. Ze had de kinderen haastig meegenomen, maar niet nadat ze Michaels snelle grijns had opgevangen.

„Ik wist niet dat Michael zo nijdig kon worden,” had Merel verbolgen gezegd. „Een mooi voorbeeld geeft hij de kinderen door hun tante zo af te snauwen.”

Kyra en Michael hadden er naderhand onbedaarlijk pret om gehad, maar Merel deed het voortaan wat kalmer en het had haar liefde voor Michael beslist niet geknakt.

„Zo, ballerina!” begroette Thierry deze middag zijn zusje. „Wat zie jij er verhit uit. Heb je gevochten?”

„Bijna,” zei Merel kort. „Dat nare kind, die Lyda, zei dat ik opschep en dat ik een bonbongezicht heb en... en... dat haar moeder heeft gezegd dat ik een pak op m'n broek moest hebben. Hoe vinden jullie zoiets?”

„Een schandaal!” zei tante trillend van verontwaardiging. „De arme lieverd, ze doet niemand kwaad! Kan zij het helpen dat ze goed danst en er leuk uitziet?”

Thierry kreunde inwendig, vooral toen hij de zegevierende glans in de zeegroene kijkers zag en het gebaar waarmee een trots kopje opgeheven werd.

„De arme lieverd zal ook best wat op haar kerfstok hebben,” merkte hij op. „Zo’n engel is Merel helemaal niet. Trouwens, er zijn hele volkstammen kinderen die er leuk uitzien en er zullen er wel meer zijn die goed dansen. Ik vind het niet eens zo erg wat die moeder van Lyda heeft gezegd. Een pak op haar broek zou Merel af en toe reusachtig goed doen.”

„Thier, naarling!” gilte Merel, rood van woede, ze stampvoette driftig. „Hoe durf je... Het is niet waar, niemand danst zo goed als ik.”

„Thierry, zie je nu!” kwam de verwijtende stem van tante. „Dat kan Mereltje niet hebben.”

„En waarom niet?” vroeg Thierry boos. „Dat kind hoeft toch niet met handschoenen aangevat te worden. Kom hier, boze turf.”

Hij trok de weerstrevende Merel onzacht naar zich toe en keek strak in twee boze, betraande ogen. „Hoor eens, ik ben je niet op komen zoeken om ruzie met je te maken. Je bent mijn zus en ik houd veel van je, maar als je zo nesterig blijft doen, dan blijf je zondag thuis.” Kyra was jarig geweest, maar vierde zondag haar verjaardag nog eens met haar broer en drie zusjes.

„O, dan ga ik alleen,” mokte Merel.

Thierry schoot in de lach. „Ja, je bent een kampioen weglloopster.”

Hij dacht aan de keer dat de hele familie op stelten had gestaan om de weggelopen jongste op te sporen.

„Nee, je gaat niet alleen. Ik kom je halen.” Thierry trok aan haar haren. „Je wandelt toch zo graag naast mijn uniform door de drukste straten?”

Merel sloeg haar armen om zijn hals, ze zei warm: „Nee hoor, ik hou echt het meeste van jou, al is je uniform wel leuk.”

Thierry bleef eten en aan tafel vertelde Merel in geuren en kleuren het verhaal van de foto. Haar pleegouders waren er verrukt over, maar Thierry zei bot: „Het ging natuurlijk om dat orgel in het stadsbeeld.”

Merel durfde niets meer te zeggen, maar de groene ogen flitsten en ze waagde het zelfs om venijnig onder de tafel te schoppen naar zijn schenen.

„Prima-donnakuren,” Thierry boog over tafel en trok stevig aan Merels oor. „Zeg, dat kun je laten! Als het niet was om je kostbare dansbenen te sparen, zou ik je teruggeschopt hebben.”

Merels oom, een kalme, stille man, die het niet eens was met de grenzeloze verwennerij van het pleegdochtertje, maar niet tegen zijn vrouw op kon, had pret om de manier waarop Thierry met zijn zusje omsprong.

Thierry ging vroeg weg en daar had hij een goede reden voor. Bij ieder bezoek vond hij Merel ijdeler. Nu weer dat gedoe met die foto. Hij wist wie de fotograaf was. Merels beschrijving van het huis kon niet missen. Ze kenden elkaar oppervlakkig van het gymnasium, want Paluda had een paar klassen hoger gezeten. Toen maakte hij al zulke knappe foto's. Thierry besloot hem een bezoek te brengen. Alex keek verstrooid van zijn boeken op, toen het meisje het kaartje op zijn bureau legde.

„Daelheym?” Hij dacht na, herinnerde zich dan dat de forse blonde jongen van het gymnasium zo heette. Wat kwam die in 's hemelsnaam doen? Thierry liet hem niet lang in het onzekere.

„Je zult je wel afvragen wat ik hier kom uitvoeren,” zei Thierry, hij voelde zich even onzeker worden tegenover de peilende grijze ogen. Paluda had altijd een zeker overwicht gehad.

„Het gaat om een foto... een foto van Merel, mijn zusje,” ging Thierry, slecht op zijn gemak, verder.

Het ernstige gezicht van Alex Paluda helderde plotseling op.

„Hé, is dat jouw zusje, dat kleine ijdele aapje! Ik heb haar verteld dat ze een 'nest' was en ze zei dat ze zo niet heette, maar 'Merel!'”

„Wat een geluk dat je haar doorhebt!” Thierry zuchtte van opluchting. „Zie je, dat heb je als zo'n kind zo afgrijselijk verwend wordt.”

Hij vertelde in het kort hoe het kwam dat de kinderen Daelheym verspreid waren.

„Merel heeft wel talent geloof ik, maar het is een kleine kat en als ze ooit die foto mocht ontdekken, dan is er geen huis met haar te houden. Was het de bedoeling, dat het ding afgedrukt zou worden?”

„Daar ben ik niet gul mee,” Alex lachte even. „Ik vind mijn werk zelden goed genoeg en bijna nooit volmaakt, maar misschien zal ik... veel later... nog wel eens kans zien om een werkelijk waardevol fotoboek samen te stellen. Dat is nou mijn grote droom. Zwerven door de wereld... fotograferen... er bestaat niets mooiers.”

„Zijn je ouders het daarmee eens?” wilde Thierry weten.

„Nee, daarom studeer ik toch.” Het antwoord kwam kalm. „Ik forceer

liever niets en ik heb ook geen hekel aan de studie. Als liefhebberij gunnen ze me mijn hobby immers graag."

Zo'n rustige, nuchtere kijk had Paluda overal op, dacht Thierry benijdend. Dat was al in hun schooljaren zo geweest.

Hij had Alex destijds erg bewonderd, maar hem nooit kunnen benaderen. Twee klassen maakten een groot verschil. Paluda had trouwens geen gebrek aan vrienden. Het had hem, zoon uit een oud patriciërs geslacht, altijd weinig kunnen schelen welke maatschappelijke positie de ouders van zijn vrienden innamen, maar wel hield hij er een bijzonder strenge erecode op na betreffende het persoonlijk gedrag van zijn vrienden.

Alex schoof een doos sigaretten in Thierry's richting en de vertrouwelijkheid werd groter terwijl ze rookten.

Alex' ogen waren met geamuseerde belangstelling op Thierry gericht.

„Jij hebt in ieder geval je weg wel gevonden," constateerde hij.

„Ik heb nooit iets anders gewild," zei Thierry. „Maar luister nou eens... ik wilde eerst nog even op die foto terugkomen."

Alex haalde de schouders op, hij zei luchtig: „Peins er maar niet meer over, Daelheym. Die foto krijgt ze heus niet te zien. Ik ben lid van een fotocentrum dat ieder jaar een tentoonstelling houdt, en als de foto geworden is zoals ik dacht, dan zou ik 'm misschien hebben ingezonden, maar nu doe ik het natuurlijk niet."

„Sportief van je," waardeerde Thierry. Hij aarzelde even, dan vroeg hij grinnikend: „Zeg, heb jij dat geweldige zeiljacht nog altijd? Er gingen legendarische verhalen over en ik had het graag eens bekeken."

„De Blauwe Vogel!" Alexander lachte, het veranderde zijn donkere strakbelijnde gezicht met de wat koele, kritische ogen, die nu opeens warm en vriendelijk werden. „Ik zou 'm niet graag missen en als je 'm zien wilt, ga dan eens mee. Het zou nog prettiger zijn als we eens een keer samen konden gaan zeilen. Voel je daarvoor? Schrijf me dan wanneer je vrij bent. Ik kan dan mijn tijd gemakkelijker regelen naar jouw verlot."

Thierry vond het een fantastisch plan en hij stak het niet onder stoelen of banken.

Zuivere nieuwsgierigheid dreef Alex ertoe juist deze foto nog sneller te ontwikkelen dan een van de andere en toen hij het resultaat zag, bleef hij er geboeid naar kijken. Zeker een van de gaafste, die hij ooit gemaakt had en die was nu veroordeeld om als 'mislukt'

bestempeld te worden en dat alles om een klein, ijdel meisje en een bezorgde broer. Nu ja, het had geen zin om daarover te treuren. Hij had zijn woord gegeven en daarmee hield alles op. Alexander Paluda zuchtte eens diep, nam de foto met voorzichtige vingers op en borg ze weg in een aparte map.

HOOFDSTUK 2

Lon stapte uit de bus, die vlak voor het huis van haar zuster stopte. Ze wuifde naar Kyra die in de erker stond.

„Ben ik de eerste?” vroeg ze, met een hartelijke maar haastige kus op Kyra’s wang en ze duwde haar een groot boeket lentebloemen in de armen. „Aanvaard deze geurende hulde voor ik en mijn bloemen door mijn liefhebbende nichten en neef gemangeld worden. Toch fijn als je zo uitbundig begroet wordt!”

„Ja, bar!” beaamde Kyra, ze greep Josje bij haar ceintuur en Roeltje bij zijn arm, zodat het tweejarig Lonneke alleenheerseres werd en tederlijk een been van haar tante omknelde.

„Dag petekind, denk je om mijn nylons?” vroeg Lon met een vriendelijke grijns naar beneden. „Het zijn mijn allerbeste.”

„Dat zal haar een zorg zijn,” mompelde Kyra. „Af, Lonneke!”

„Alsof ze een hondje is!” Lon viel gierend in een stoel.

Michael, die even later binnenkwam, struikelde de kamer binnen, omdat zijn kroost zich vlak voor de kamerdeur had geïnstalleerd met de van tante Lon gekregen schatten.

„Een strategisch punt!” Michael grinnikte, stapte dan bedaard over Lonneke heen en inspecteerde snel de nieuwe speeltjes. „Gelukkig geen trommel!”

Lon stak hem haar hand toe, ze zei lachend: „Nee zwager, die fout heb ik maar één keer gemaakt en ik heb er zelf dat ene weekeinde zo overdadig van genoten! Heeft het lang geduurd?”

„Pappie heeft op me trommel trapt,” deed Roeltje mee. „Helemaal gepot, maar hij deed het niet inspes.”

„Nee, natuurlijk niet... domme pappie,” zei Lon meelevend, ze keek vertederd naar Roeltje met de hemelsblauwe oogjes.

„Lieve pappie!” verdedigde Roeltje, hij wreef aanhalig zijn blonde hoofd langs pappies knie.

Kyra was bezig met koffie schenken en ze keek even naar vader en zoon, die samen in een stoel zaten, een donker en een blond

hoofd tegen elkaar gevlijd. Pappie was een zeldzaam verschijnsel aan de huiselijke haard en het aanhankelijke Roeltje genoot intens van ieder minuutje met zijn vader dat hij veroveren kon. Wonderlijk genoeg waren de twee meisjes veel onverschilliger.

Michael ving Kyra's ogen, hij zei: „Dag liefje, wat heb ik jou lang niet gezien!”

Kyra schoot in de lach: „Vanmorgen, zo in vogelvlucht, maar toen heb je me waarschijnlijk alleen in je onderbewustzijn waargenomen. Je schold op een te heet kopje thee en je zat met je gedachten al beneden.”

„O, maar dat neemt ze je nooit kwalijk,” troostte Lon.

„Niemand die dat beter weet dan ik, zusje!” Michael schoof de kleine jongen van zijn knieën.

„Hoe zit het, vrouwtje? Gaan we aan tafel of moeten we nog op onze ballerina wachten?”

Lon trok een zuur gezicht. „Dat moet je nodig zeggen! Ik heb nog nooit zo'n brok verbeelding meegemaakt. Ik heb laatst het twijfelachtige genoegen gehad haar mee te maken toen de naaister bezig was met een nieuwe jurk. Merel moest passen. Als ik tante was geweest, zou ik haar wat anders verteld hebben. Dit wil ik niet en dat wil ik niet en tenslotte het lieflijke compliment 'Bij Fien de Klerk thuis hebben ze een naaister, die kan veel beter naaien'. Een huilbui tot slot.”

„Ja, zo krijgt iedereen een hekel aan Merel,” zei Kyra triest. „En zij kan het niet helpen. Ze weet niet beter of het hoort zo. De wereld draait om Merel. 'Wat een bééldig kind!' fluisteren ze als je ergens met haar komt, en Merel is helemaal niet zo onnozel dat ze het niet hoort of niet begrijpt. Ik wou gerust dat Merel wat minder mooi was. Ze zal het niet gemakkelijk krijgen.”

„Daar is het voorwerp van jullie zorgelijke gesprekken.” Michael stond voor het raam en keek naar het vlugge figuurtje dat uit de bus was gesprongen, kalmer gevolgd door Thierry, en hij schoot daverend in de lach.

Lon en Kyra schoten op het venster af. „Ooo...,” kreunde Kyra. „O, wat een ramp, de ballerina heeft rode kousen aan.”

Lon gierde het uit. „En dat voor onze precieze Merel!”

„Als ze ziet dat we lachen, dan zul je wat beleven!” voorspelde Michael. „Ernstig kijken, meisjes!”

Merel zag natuurlijk direct dat er iets bijzonders was. Drie verdacht rode gezichten, drie paar lachende ogen en Kyra die zeldzaam druk

deed.

„Pappie vindt je kousen gek,” deed Josje ongevraagd mee, ze ging op haar hurken zitten om de rode beenbekleedsels dichtbij te bekijken. „Josje ook rode kousen, mammie?”

„Ook jij, Brutus!” verzuchtte Michael en toen lachten ze allemaal, tot Thierry toe, die zich tamelijk opgelaten had gevoeld met zijn roodgekouste zuster.

„Ze doen het allemaal,” zei Merel bits. „En mij staan ze heel goed, omdat ik niet zulke gekke benen heb als de andere meisjes op school.”

„Kind, je hebt een paar gewone spillebenen, hoor,” bitste Lon, die niet een van de geduldigsten was, terug.

Michael, die Kyra’s gezicht zag betrekken, greep haastig in.

„Kom, Merel en Lon, niet kibbelen, hoor. Ik hoor bellen.

Tina kwam binnen, onbewust van het feit dat ze de gemoederen alleen daardoor al kalmeerde. Ze was een tenger blond meisje, met een aantrekkelijk gezichtje.

Aan tafel vertelde Thierry enthousiast over Alex Paluda en het plan om samen te gaan zeilen.

„Waar heb je die dan opeens ontmoet?” verwonderde Michael zich.

„Dat vertel ik je later wel eens,” zei Thierry geheimzinnig, met een snelle blik naar Merel.

Alsof ze het voelde begon Merel prompt weer over de foto.

„Wat is dat nou weer voor onzin,” zei Kyra misprijzend. „Als het waar is dat jij er op staat, dan is het beslist niet om jou begonnen, maar om het hele beeld, het orgel op het plein in de zon en kleine meisjes die erbij dansten.”

„Maar ik danste niet zoals die anderen!” Merels stem begon schril te klinken. „Hij fotografeerde mij en niet die kinderen.”

Toen legde Thierry met een nadrukkelijk gebaar zijn mes en vork neer en donderde met een van woede geladen stem: „Als je nou potver-gunter nog één keer het woord ‘foto’ durft te zeggen, dan pak ik je bij je paardenstaart en sleur je naar de bus. Dan ga je thuis maar alleen zitten pruilen. Wat denk jij wel niet?”

„Toe nou, Thierry,” verzocht Lon geprikkeld. „Een beetje kalmer kan ook wel.”

Vijf minuten later was Merel het incident vergeten, koppig was ze gelukkig niet.

Toen ze ’s middags boven met de kinderen ravotte zei Kyra peinzend: „Ik zou best weer eens iets van Merels vorderingen willen

zien, maar ik vraag er toch liever niet om. Zie je, het is waar dat ze schrikbarend over het paard is getild."

„O, dansen doet ze straks vanzelf wel," voorspelde Thierry. Hij vertelde meteen het voorval met de foto en zijn bezoek aan Alex Paluda. Tina zakte gemoedelijk onderuit in haar stoel. Ze merkte op: „Dat kind is altijd in beweging. Ik hou wel van een beetje rust."

„Ja, jij hebt ook zo'n rustig beroep gekozen," plaagde Michael.

„Kom nou, Tina, die heilgymnastieklessen horen ook niet bepaald bij een lui leventje. Maar och, wat geeft het! Als je je er gelukkig bij voelt."

„Geluk... nou ja, wat is geluk!" Dat kwam van Lon en het klonk een beetje cynisch.

„Moeilijke vraag, hoor," spotte Michael. „Wat zeg jij ervan, Kyra?"

Schijnbaar had Kyra haar volle aandacht bij het schenken van de thee in de fijne porseleinen kopjes. Michael genoot altijd van de gracieuze manier waarop zijn vrouw zich van die taak kweet. Kyra bracht de kopjes rond en ze antwoordde niet, voordat ze weer plaats had genomen. Er twinkelde een ondeugend lichtje in haar mooie ogen toen ze naar Lons verveelde gezicht keek.

„Laten we het nu eens hebben over de olifant," begon ze. „Ja, nu lachen jullie allemaal! Kijk, er was eens een blinde die een poot van een olifant betastte en verheugd zei: 'ik weet al wat het is... een boom!' De tweede blinde betastte het lichaam van het dier en hield het voor een muur en de derde bevoelde het oor en dacht dat het een waaier was. Waarmee ik maar wil zeggen dat het met geluk precies zo is. Ik ben gelukkig met Michael en de kinderen. Merel ziet dansen als haar grote liefde."

„Behalve ik... ik heb geen talenten en geen grote liefde!" Lon zuchtte, het klonk opeens heel kinderlijk. „Soms verveelt het me gruwelijk, mijn baan, mijn kamer... nou ja, alles!"

Kyra was te verstandig om haar onder het oog te brengen dat ze destijds zelf gesnakt had naar haar vrijheid, naar de stad en naar de kantoorbaan.

„Ga dan naar onze Teun, die zal je liefderijk opnemen in 'Het Boshuis'," stelde Michael voor.

„Mijn optreden als hotelexploitante was niet zo bijzonder succesvol," herinnerde Lon hem. „Ik vind het daar wel heel aardig voor een paar weken, maar het is er zo stil."

„Je bent ook zo moeilijk," zei Tina nuchter. „Wat wil je dan?"

„Jij kunt gemakkelijk praten... jij hebt een leuke tijd op dat inter-

naat, jij houdt ervan die lessen te volgen,” vervolgde Lon. Kyra had medelijden met Michael, die zich gespitst had op een echt genoeglijke familiebijeenkomst en nu een deel van zijn kostbare vrije uren heen zag gaan met nodeloos gelamenteer. Het leek wel of Lon het deed om te plagen. Ze was immers altijd moeilijk geweest. Thierry had er ronduit genoeg van. Hij stond op en zocht wat platen uit om op de pick-up te leggen. De muziek kwam de stemming ten goede.

Merel was binnengekomen. Ze ging aan Kyra's voeten op een kussen zitten. Het was net even stil. Ze luisterden juist geamuseerd naar de dwaze ballade 'De koningin van Lombardije'.

Lon grinnikte ineens. „Ik vind het maar een luguber ding! Een koningin die er een los wuivend namaakhandje in haar auto op na houdt en dan een auto-ongeluk krijgt, waarop haar ministers tot straf voor het handjesbedrog het handje op haar graf plaatsen, zodat het ding in de wind met razende vaart almaar blijft wuiven... brrr... hoe verzinnen ze het!”

Opeens stond Merel recht. „Hè toe, Thier, zet de plaat nog eens op!” Thierry gehoorzaamde en toen danste Merel improviserend. Het was een zuivere illustratie van het zotte verhaal. Handen en voeten bewogen in speels ritme, dat toch iets statigs had. Merel was op dat ogenblik het arme, wuivende koninginnetje. Het was boeiend en knap gedaan. Merel had ongetwijfeld talent en fantasie.

„Leuk gedaan, poesje, je hebt een pluim verdiend, hoor,” prees Michael toen de kleine danseres weer op haar kussen neergeploft was.

„Ik kan alles dansen.” Merel sloeg haar ogen op, ze waren heel ernstig en het was duidelijk dat ze het deze keer zeker niet hoogmoedig bedoelde. „Gek hè, maar als ik muziek hoor, weet ik altijd wat ze ermee bedoelen. O, Michael, ik vind het zo heerlijk om te dansen!”

„Dus je wilt echt nog wel heel lang studeren?” vroeg Tina.

„Ja, hoor,” Merel knikte heftig. „Dansen is het fijnste wat er bestaat. Op school is het juist ook zo fijn om al de dingen die je leest over balletgeschiedenis. Ik zou nergens anders willen zijn... al vind ik de andere meisjes echte draken.”

Kyra streek met een teder gebaar het donkere haar van het jongste zusje naar achteren en trok het hoofdje zo dat de heldere ogen de hare niet konden ontwijken.

„Nou, het is geweldig dat je zo graag op de balletschool bent, maar... zeg me eens, Mereltje, hoe vinden de andere meisjes jou

eigenlijk? Een heel klein draakje? Ben je altijd vriendelijk en hulpvaardig of denk jij dat je alles het beste kunt?"

„Nee hoor, ik ben een naarling,” gaf Merel gul toe en dan kwam er heel beslist achter: „Maar ik kan er niets aan doen dat ik de... de... briljantste leerling ben... ik heb het afgeluisterd, dus zal het wel zo zijn.”

Lon schoot in de lach. „Ik kom... ik zie en overwin... Arme Merel, het is een beetje anders, maar dat weet ze nog niet.”

Op de avond van de dag waarop de Daelheymys in het huis van Kyra en Michael te zamen waren gekomen, kon Merel de slaap niet vatten. Ze wachtte op Kyra, die beloofd had nog even boven te komen. Kyra gleed voorzichtig naar binnen. Ze ging op de rand van het bed zitten.

„Zachtjes hoor, want de kinderen slapen,” fluisterde ze.

Merels ogen gleden door de lichte, gezellige kamer. „Ik ben hier toch zo graag, Kyra.”

„Je weet wel dat we je graag hier hebben, Merel,” zei Kyra. „En je moet ook niet denken dat we het niet heerlijk vinden als je goed je best doet, maar het is alleen vreselijk onsympathiek als jij almaar rondtoert dat er géén bestaat zoals jij. Weet je, Merel, mensen die werkelijk talent hebben zijn bescheiden, omdat ze wel weten dat ze dat talent als een groot geschenk hebben meegekregen. Dat is geen verdienste... dat wordt het pas als je het talent op de juiste manier gebruikt en jarenlang hard hebt gewerkt om het te ontwikkelen, begrijp je?”

„Ik zal mijn best doen om het te begrijpen,” zei Merel zeldzaam nederig. „Als jij het zegt, kan ik het wel hebben, maar als Lon me sarta, dan zou ik haar ik-weet-niet-wat willen doen! O ja, en Kyra... wat bedoelde ze, toen ze zei... 'arme Merel, dat weet ze nog niet?'” „O, dat het nog heel lang zal duren voor je iets bereiken zult, Mereltje, en dat je, voor het zover is, wel een paar teleurstellingen en moeilijke dingen zult hebben meegemaakt,” zei Kyra vriendelijk. Merel lachte ongelovig en nam het niet zwaar op, maar daarvoor was ze tenslotte ook pas twaalf jaar.

Een kostelijke dag vol zon en juist met de stevige bries die ze nodig hadden, brachten Thierry en Alex Paluda een paar weken later met 'De Blauwe Vogel' door op de Loosdrechtse plassen. Ze genoten er intens en Alex had in Thierry een ideale kameraad gevonden.

„t Is een prachtboot,” zei Thierry enthousiast, „wat heb ik vandaag

genoten!”

„Ja, ik ook.” Alex knikte zijn nieuwe vriend hartelijk toe. „Ik gaf tot nu toe niet veel om gezelschap. Ik geniet het meest van water, wind en eenzaamheid en ik heb geen grammofoon nodig om lawaaipaten over het water te laten schallen. Jij ook niet. Ja, je lacht er nou om, maar vorig jaar heb ik er een meegenomen, van wie ik niet kon vermoeden dat hij een grammofoon zou meesjouwen. Wat een dag was dat! Alles op zijn tijd, nietwaar? Enfin, als je voortaan wilt meegaan, dan geef je maar een sein. Je vrije tijd is natuurlijk erg beperkt, maar zelfs een enkele dag zo af en toe is de moeite volop waard.”

„Dat is het zeker,” zei Thierry. „Het was een fantastische dag.”

Ze reden in Alex' wagentje terug. Bij Kyra en Michael was het weer familieëunie, daarom had Thierry de zeildag gecombineerd met het bezoek en zou Alex met hem meegaan en blijven dineren.

Lon, die in de serre stond, zag het wagentje voorrijden. Wat een interessante vriend had Thierry bij zich. Ze probeerde zich snel alles te herinneren wat Thierry van hem had verteld. Hij kon hoogstens drieëntwintig jaar zijn, maar hij leek ouder. Ze constateerde het met genoegen, omdat ze zich gewoonlijk meer aangetrokken voelde tot jongelui die wat ouder waren dan zichzelf en in dit geval scheelde het maar een jaar.

Ze wachtte tot Paluda met de familie had kennisgemaakt en toen maakte zij haar entree. Alex had intussen al een plaats veroverd en hij vond dat Thierry beslist heel prettige familie bezat. „Dit is Lon,” hoorde hij Kyra zeggen en hij keek in een paar hemelsblauwe ogen. Lon was knap en ze wist het wanneer ze indruk maakte. Toch vergiste ze zich. Alex vond haar inderdaad wel aardig, maar zijn bewondering was oppervlakkig. Een verovering op het eerste gezicht had ze beslist niet gemaakt.

De enige die nog door afwezigheid schitterde, was Merel, die even later kwam binnenstormen, met de kinderen achter zich aan. De horde stortte zich juichend op Thierry.

„Precies een bijenzwerm,” brulde Thierry boven het welkomstkoor uit.

„Maar we steken niet!” Merel draaide uitgelaten een pirouette, stond dan opeens vis à vis met Alex en de uitdrukking van intense verwondering, die met de minuut scheen te groeien tot ze bezit had genomen van het hele gezichtje, was grappig om te zien. „De fotoman! Hoe komt u nou hier!”

„Met Thierry. We zijn op de Loosdrechtse plassen geweest.” Alex

lachte. „Je kijkt zo aarzelend. Wou je nog iets vragen?”

Merel boog zich iets voorover en fluisterde: „Ik mag van Thierry niet meer over die foto praten, maar ik ben zo nieuwsgierig. Mag ik 'm eens zien?”

Alex zweeg even, zijn ogen gleden langs het mooie gezichtje, waarin de zeldzaam groene ogen begerig glansden. Het viel niet te ontkennen dat het kind begiftigd was met een gezichtje dat niet alleen mooi was, maar ook boeiend en nu was ze nog maar zo jong! Jammer dat de kleine aap het zo drommels goed wist. „Die foto is mislukt, Merel,” zei hij koel. „Daar moet je maar niet meer over denken, hè? Zo belangrijk is het ook niet.”

Merel haalde haar schouders op, ze pirouetteerde opnieuw, dan zei ze achteloos: „Nou zeg, ik dacht dat zulke fotokeien als jij nooit foto's lieten mislukken... en het was notabene zonnig weer. Ik geloof dat ik het nog beter kan dan jij!”

„Zeg, brutale kat,” riep de verbolgen Thierry zijn zusje na, dat met een paar sprongen bij de deur was, „je hebt geen manieren.”

Merel lachte, maakte een danspas plus een lange neus en glipte de kamer uit, het gezelschap achterlatend in een toestand van stomme verbazing. Toen redde Lex de situatie door bulderend in de lach te schieten. Hij gooide zijn aardige donkere kop achterover en lachte tot de tranen in zijn ogen stonden. De hele familie deed mee, omdat ze niet anders kon. Het was te zot en Lex' pret werkte zo aanstekelijk. „Hè, hè,” zuchtte Lex, hij keek de kring rode gezichten rond. „Ze is misschien brutaal, maar amusant. Wat een kleine duvel!”

„Als ze nu weet dat we om haar gelachen hebben, is ze nog vereerd ook,” bromde Thierry.

„Maak je geen illusies,” suste Lon. „Ze heeft ieder woord gehoord. Ze luistert alles af, maar wat doe je eraan!”

„Dat zul je dan wel eens zien,” merkte Michael op, die juist kwam binnenlopen. „Gaat het over Merel? Nou, die heb ik betrap met haar oor tegen de deur van de kamer. Ze is naar boven gehold en daar kan ze vanmiddag blijven.”

„Hè nee, Micha, dat kun je niet doen, de enige keer dat we allemaal bijeen zijn,” protesteerde Kyra, gesteund door de anderen.

„Ja, zo gaat het nou altijd,” zei Michael hoofdschuddend, terwijl hij met gestrekte hand op de gast toe liep.

„Merel heeft het hoogste lied gefloten,” Lex grinnikte bij de herinnering. „Laat u deze keer nog eens genade voor recht gelden.”

Zo kwam Merel dan toch aan tafel, allesbehalve een deemoedige

zondares.

„Mag ik naast jou zitten?” vroeg ze aan Lex, die geanimeerd met Lon zat te praten.

„Wat zei je?” Lex keek verstrooid om en Lon had een blik in haar ogen alsof ze Merel met genoeg naar boven verbannen had.

Er was beslist een plagend lichtje in de groene ogen, die schijnbaar onschuldig werden opgeslagen en de bedeesde glimlach, die twee rijen parelachtige tandjes toonde, was hartveroverend.

„Mag wel, hè Lonnie?” smeekte een suikerzoet stemmetje.

Lon glimlachte met strakke lippen. O, ze had dat kleine geraffineerde stukje mens zo goed door. Merel had allang gezien dat haar zusje Alex buitengewoon aardig vond.

„Je verbeeldt je maar wat, ze is nog maar een kind...” zou Kyra zeggen, als ze het zou durven vertellen.

„Mag ik naast jou zitten?” herhaalde de kleine sirene, ze leunde aanhalig tegen Lex' knie.

Lex glimlachte eens tegen het meisje met wie hij zo gezellig had gepraat. Een aardig, intelligent kind leek ze hem. Waarom versomberde dat geanimeerde gezichtje nu zo en waarom was er bijna afkeer te lezen in de blauwe ogen. Lex volgde snel de richting van haar ogen, zag Merels triomfantelijke ogenflits naar het oudere zusje. Met een zacht, beslist gebaar schoof hij Merel van zich af: „Kom, Merel, ga op je voeten staan, die kunnen je best dragen en, eerlijk gezegd, ik was juist zo prettig met Lon aan het praten, dat ik daar nog wat verder mee wil gaan.”

Merel draaide zich met een ruk om. Ze was diep beledigd. Het was niet alleen omdat ze Lon in de wielen wilde rijden, maar ze vond Lex zo aardig, al was hij dan ook verschrikkelijk oud, wel meer dan tien jaar ouder dan zichzelf – en dat was toch heel erg!

Aan tafel was Merel wonderlijk rustig. Ze voelde zich erg braaf en een beetje bedroefd, maar ze wist niet goed waarom.

„Merel, pruil je?” plaagde Tina, ze trok aan een krul, waarop het meteen gedaan was met de verheven stemming en ze vinnig op Tina's hand mepte.

„Als jij je niet behoorlijk kunt gedragen, ga je bij de kinderen boven eten,” berispte Michael.

„Je hebt niks over me te zeggen, je bent m'n zwager maar,” bitste Merel, met het onveilig sein in haar ogen.

„Juist.” Michael knikte, inwendig kookte hij van woede. Hij was het niet gewoon dat een gast in zijn huis getuige moest zijn van hinder-

lijke scènes. „Wil je de kamer uitgaan, Merel? Je geeft blijk niet aan een tafel bij volwassenen thuis te horen.”

Als Michael zo kalm sprak en zo keek, durfde zelfs Kyra niet bemiddelend op te treden. Hij zou Kyra nooit afsnauwen, maar haar verzoek in zo'n geval eenvoudigweg negeren.

Merel keek de kring gezichten rond.

„Heb je me verstaan?” vroeg Michael rustig.

„Ja... zwager!” Ze stond tartend langzaam op en wandelde naar de deur, daar keek ze nog even om. Het paste niet bij haar huidige rol om het speelse ondeugende gebaar van deze middag te herhalen, maar haar blik was ongelooflijk laatdunkend. Merel gooide met een onnavolgbaar gebaar haar hoofd in de hals, ging de kamer uit en sloot de deur zo behoedzaam dat het op zichzelf al een uitdaging vormde.

„Pfff...” zei Tina. „Dat is voor zo'n eenvoudig zieltje als ik ben te veel. Allemaal show!”

„Dit loopt werkelijk de spuigaten uit,” zei Lon verontwaardigd. „Er is geen land meer mee te bezeilen.”

Kyra bracht met veel tact het gesprek weer in veiliger banen. Lons conversatietalenten schitterden onbekommerd, nu ze zich niet meer geremd wist door de spottende ogen van de jongste en Lex voelde zich best op zijn gemak. Het gedoe met de onmogelijke ballerina in de dop had hem niet gehinderd, maar hij had alleen ingezien hoe wijs Thierry's verzoek was geweest.

Na tafel, toen Kyra zich even kon verwijderen om naar de kinderen te gaan kijken, glipte ze tegelijk naar Merels kamer. Ze was in bed gekropen met een boek.

„Mereltje...” begon Kyra, terwijl ze op de rand van het bed ging zitten en toen vroeg ze verschrikt: „Lieve deugd, wat lees je nou en hoe kom je daaraan?”

„Jane Eyre,” Merel gaapte verveeld. „Ik vind er niks aan en ik heb het uit jouw boekenkast gepapt.”

„Omdat je er niets van kunt begrijpen! Geef hier dat boek en blijf voortaan uit mijn boekenkast. Lees voor mijn part liever Dik Trom. Dat las ik wat graag toen ik klein was.”

„O, maar ik ben niet klein,” Merel zakte onderuit. „En wat jij mooi vindt, hoef ik nog niet leuk te vinden.”

Kyra stond op, ze begon haar geduld te verliezen en ze zei fors: „Luister eens even, jongedame, als jij doorgaat met je zo aan te stellen en Michael te brutaliseren, dan kon het hem wel eens gaan

vervelen. Vandaag of morgen wil hij je hier niet meer zien, maar...”
„En dan zorgt hij zeker dat ik geen dansles meer krijg,” beet Merel van zich af. „Dan loop ik weg... zo ver, dat je me niet meer vinden kunt.”

„Ja, daar ben je sterk in,” Kyra zuchtte. „Doe toch niet zo dwaas, Merel. Je weet heel goed dat Michael alles doet om je te helpen! Hij zal ook heus niet gauw zeggen dat je niet meer moet komen als je zo’n humeur hebt. We houden immers toch van je, maar weet je wat je moest hebben? Een geweldig pak op je bibs, zodat je minstens twee dagen geen behoefte voelt om te zitten, zelfs niet op een stoel met een schuimrubber kussen.”

Merel staarde haar oudste zuster verbluft aan, toen schaterde ze het plotseling uit en sprong overeind. Jane Eyre buitelde jolig op de grond, wat de band niet ten goede kwam. Merel sloeg onstuimig haar armen om Kyra’s hals en wreef aanhalig haar wang langs die van Kyra.

„Ik ga dood als ik niet meer bij jullie mag komen,” zei ze hartstochtelijk. „En ik móet dansen... ik móet, versta je, Kyra? Ik hou immers van jou en van Michael en och, van allemaal... maar dansen... dat is het voornaamste. Ik begrijp niet hoe je gelukkig kunt zijn zonder te dansen.”

„Je kunt niet alles opeens begrijpen, Merel,” zei Kyra zacht. „Ga nou maar slapen.”

„Zeg jij dan maar vast tegen Michael dat ik morgen braaf zal zijn,” lispelde de diplomatieke Merel ondeugend. „Dan doe ik het morgen nog eens over. O ja, Kyra... blijft Lex hier logeren?”

„Nee, die gaat naar huis.” Kyra had intussen Merels kleren, die ze door de kamer had rondgestrooid, opgeruimd. „Waarom vraag je dat?”

„O, ik weet het niet,” Merel zuchtte. „Hij is echt aardig, hè? Dat vindt Lon ook. Misschien gaan ze wel samen trouwen, dan mag ik bruidsmisje zijn... dat ben ik nog nooit geweest.”

„Ga slapen, malle,” Kyra schoot in de lach. „Ze kennen elkaar een paar uur en jij... jij bent nog erger dan een geroutineerde romanschrijfster. Waar denk je nou in ‘s hemelsnaam weer aan? Je kijkt zo nadenkend.”

„Ik... ik zou het niet eens zo érg leuk vinden!” fluisterde Merel zacht. Kyra vond het niet nodig om hier verder op in te gaan. Ze boog zich over haar zusje heen en kustte haar hartelijk.

„Ga maar slapen, opstandeling,” zei ze.

„Je bent een schat!” Merel sloeg onstuimig haar armen om Kyra’s hals. „Ik hou het meest van jou..., hè, wat ruik je lekker! Wat is dat voor parfum, Kyra?”

Kyra schudde haar wijze hoofd om Merels grillige gedachtensprongen. Ze vond het overigens onnodig om Merel te vertellen dat Patou voor de lekkere lucht aansprakelijk was en het parfum ‘Amour Amour’ gedoopt had. Je wist met Merel nooit waar je aan toe was.

„Zoiets wil ik ook hebben... later... iets zwaars. Dat móet je hebben als je donker haar hebt...” bepeinsde Merel.

„Moet je soms eerst dat pak op je broek hebben?” Kyra deed een stap in de richting van het bed.

„Nee,” zei Merel beslist en ze sloot demonstratief haar ogen.

„Ik slaap al en ik weet allang hoe dat goedje heet. Ik heb het flesje op je toilettafel zien staan. Michael heeft het voor je gekocht, toen jullie op vakantie in Parijs waren.”

Kyra zei niets meer, ze wandelde de slaapkamer uit en sloot de deur zacht en nadrukkelijk. Ze stond zich juist koelte toe te wuiven in de hal, toen Michael kwam kijken waar ze bleef.

„Slaapt Merel?” vroeg hij, met een lach diep in zijn donkere ogen.

„Als je soms denkt dat ze snikkend en berouwvol in bed ligt, dan moet ik je teleurstellen,” Kyra zuchtte. „Ik had een tamelijk eh... opwindend gesprek met mijn jongste zuster.”

„Waarover?” vroeg Michael nieuwsgierig.

„Onder andere over de naam van mijn parfum, die ze eigenlijk allang wist en waarvan ze gesnoept heeft. Dat laatste heeft ze wel niet ronduit bekend, maar ik vond het boven al zo verdacht naar dat goedje geuren.”

Ze keken elkaar aan, toen schoten ze samen in de lach.

„Word daar nou eens kwaad op... de schooier!” Michael trok zijn vrouw mee naar binnen.

Boven had Merel ‘Jane Eyre’ van de grond gehengeld en knaagde met gefronste wenkbrauwen en prevelende lippen aan de moeilijke zin: ‘Zijn stralende zon spoedt zich nu ter kimme’. Merel geeuwde, voor de tweede maal gleed ‘Jane Eyre’ op de grond. Merel sliep vast en rustig na een, volgens haar mening, welbestede dag.

HOOFDSTUK 3

Lon zat op haar kamer en droomde met open ogen. Ze had vroeger